

Coby Bos

Sterretje

G.F.CALLENBACH N.V. NUKERK

STERRETJE

STERRETJE

DOOR

COBY BOS

TEKENINGEN VAN W. G. VAN DE HULST Jr.

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

„Hè toe, mam, mag ik alstublieft nog één dagje thuisblijven? Nog één dagje? Dan kan ik u weer een beetje helpen, want u bent nog helemaal niet klaar. Wat is verhuizen een verschrikkelijk werk, hè mam? Ja, mag ik dan nog één dagje?”

Juultje zit achter haar ontbijtbordje en van de eerste boterham heeft ze pas een partje op. Moeder zit aan de andere kant van de tafel en wacht rustig tot Juultje is uitgesnapt.

„Hè, hè, babbelkous, mag ik ook nog even wat zeggen? We eten op het ogenblik en jij doet niets anders dan praten.”

Juultje kijkt een beetje sip, maar ze prikt toch gauw een stukje brood aan haar vork. Dan vraagt ze met haar mond nog niet eens helemaal leeg: „Mag ik dan nog één dagje, mam?”

Juultje bedelt met zo'n lief stemmetje, dat moeder haast „ja” gezegd zou hebben. Maar in plaats daarvan zegt ze: „Kindje, dat gaat heus niet. Dat màg niet. Je bent toch niet ziek? Je moet nu tevreden zijn. Je hebt al een paar daagjes vakantie gehad, terwijl de andere kinderen naar school gingen.”

„Dat was toch geen vakantie,” zegt Juultje gauw.

„Nou goed, geen vakantie dan . . .,” lacht moeder. „Maar je hoefde toch niet naar school. Praat er nu niet meer over. Straks ga je naar de nieuwe school. Zeg, kijk eens een beetje vrolijker. Het lijkt me echt leuk. Je krijgt een heleboel nieuwe vriendinnen en wie weet wat voor een aardige meester daar is. Ben je nu klaar? Vlug het laatste hapje in je mond. We zullen het er vandaag dan maar bij laten. Ja, je beker melk moet nog naar binnen. Opschieten, hoor . . . Kijk eens naar de klok!”

Die Juultje toch! Al praat moeder nog zo opgewekt, Juultje kan het helemaal niet prettig vinden om naar een nieuwe school te gaan.

Ze blijft pruttelen en mopperen tot ze met moeder de deur uitstapt.

„Ziezo, nu ga ik mijn grote dochter eens wegbrengen,” zegt moeder vrolijk. „Krijg ik geen arm van je? Toen je nog een pukje was, liep je altijd op je tenen om maar bij mijn arm te kunnen komen. Nu doe je warempel of je niet bij me hoort.”

O, o, die moeder . . . Juultje steekt gauw haar arm door die van moeder. Ze probeert ook een beetje blij te kijken, net als zij. „Vind u het niet gek dat ik weggebracht word, moes? Ik ben toch geen klein kind meer?”

„Nee, je bent een groot mens,” lacht moeder. „Zou je werkelijk liever alleen gaan? Dan maak ik rechtsomkeert, hoor.” Moeder zegt het met zo'n ernstig gezicht, dat Juultje haar verschrikt aankijkt.

„Nee . . . ik . . . ik heb het wel graag dat u meegaat, maar zouden de kinderen me niet uitlachen?”

„Zal ik je eens wat vertellen? De kinderen zouden het juist gek

vinden als jij helemaal alleen kwam en de meester net zo goed. Kom, nu gaan we niet meer over de school praten. We zullen eens goed op de winkels letten. Kijk dit eens een mooie bloemenwinkel zijn! En daarnaast een boekhandel en daar . . . !” Moeder noemt maar op en Juultje vergeet even waar ze naar toe gaat.

Die moeder toch! Juultje vindt haar de liefste schat van heel de wereld.

Daar zit Juultje nu, naast een wildvreemd meisje. De meester staat al voor de klas. Juultjes buurmeisje schuift nog een beetje dichters naar haar toe.

„Hoe heet je?” vraagt ze zacht.

„Juultje, en jij?”

„Ik heet Louise, maar ze noemen me Loes. Heet jij echt alleen maar Juultje?”

„Ik heet eigenlijk Juliana,” fluistert Juultje terug, „maar m'n vader zegt altijd Sterretje tegen me. Moeder niet en . . . en . . .”

„Sterretje?” O, die Loesje zegt het zó hard, dat alle kinderen hun kant uit kijken en de meester ook. Hij houdt zijn vinger in het boekje, dat op de lessenaar ligt. Heel streng zegt hij: „Loesje, we zouden stil zijn. Nu zul je wel genoeg van je nieuwe buurvrouw weten, is het niet?”

Juultje zit met een vuurrood hoofd. Ze weet haast niet hoe ze kijken moet. Ze doet net als Loes haar handen samen aan de rand van de bank. Ze gaan beginnen.

Na het bidden zingen ze een versje, dat zij ook kent. Is dat even fijn! Dan komt de bijbelse geschiedenis aan de beurt. De meester kan mooi vertellen. Het gaat over Abraham, die uit zijn land weg moet om naar een ander land te gaan, dat God hem wijzen zal. 't Is een prachtig verhaal. Als de vertelling uit is, moeten alle

kinderen nodig even hoesten of met hun voeten schuifelen.
Loesje kruipt weer dicht naar Juultje toe.

„Dat verhaal lijkt wel een beetje op jou, hè?”

Juultje kijkt Loesje heel verwonderd aan.

„Ja, je bent toch ook pas verhuisd bij je familie vandaan of had je daar geen familie?”

„O ja,” zegt Juultje, blij dat ze het nu begrijpt. „M’n oma en wel drie tantes en ooms.”

„Nou, dan lijkt het er toch op?”

Die Loesje durft veel. Ze zegt midden onder schooltijd zo maar een heleboel dingen. Als dat maar goed afloopt.

„Wil juffrouw babbelkous tot aan het speelkwartier haar mond op slot doen? Straks praat je maar zoveel je wilt. Halen jullie nu de rekenschriften voor de dag.”

De meeste kinderen kijken, terwijl ze hun werk voor de dag halen, naar Juultje, omdat zij natuurlijk geen rekenschrift heeft.

Dat duurt gelukkig niet lang. Daar komt de meester al aan met een spiksplinternieuw schrift in zijn hand. Hij heeft Juultjes naam er al met keurige letters op gezet: Juultje van Buuren.

Loesje kijkt er natuurlijk ook naar. „Ze heet eigenlijk Sterretje, meester,” durft ze zo maar hardop te zeggen.

De meester ziet Juultje even aan. O, wat krijgt ze een kleur! Dan kijkt hij boos naar Loesje. „Jij blijft om twaalf uur zitten, begrepen?”

Zie je nu wel, daar heb je het al. Juultje vindt het opeens hele-

maal niet prettig dat ze naast Loesje zit. Ze heeft ook verschrikkelijke spijt, dat ze verteld heeft dat vader haar Sterretje noemt. Want o wee, in het speelkwartier hoort Juultje wel acht, negen, tien kinderen heel duidelijk Sterretje zeggen. Ze lachen erbij, ze giechelen en ze wijzen . . . Juultje verlangt opeens heel erg naar moeder. Tranen springen in haar ogen.

„Je zegt helemaal niets,” doet Loesje vinnig. „Als jij zo'n saaie piet bent, ga ik met de andere kinderen spelen, hoor.”

Arme Juultje! Ze doet erg haar best om wat te vertellen, maar het wil helemaal niet.

„Nou moet ik schoolblijven en dat is toch eigenlijk jouw schuld,” zegt Loesje opeens.

„Mijn schuld?” Juultjes ogen worden groot van verbazing.

„Ja, jouw schuld, omdat jij niet tegen de meester zei dat hij je naam fout had geschreven. Daarom heb ik het voor je gedaan.”

„De meester had het wèl goed gedaan.” Juultje stamp met haar voet op de grond. „Ik heet niet Sterretje.”

„En je hebt het zelf gezegd,” blijft Loesje plagen.

„M'n vader noemt me zo, maar ik heet gewoon Juultje. Weet je het nou!” Meteen holt ze weg.

Ze botst pardoes tegen de andere kinderen op, die vreemd kijken dat het nieuwe meisje zo alleen over het schoolplein rent.

Tegen het hek blijft Juultje staan. De tranen prikken achter haar ogen. Een groep meisjes komt nieuwsgierig naar haar toe.

„Ben je gevallen?” vraagt er één.

Juultje schudt haar hoofd.

„Ga maar met ons mee,” zegt weer een ander. „Heeft Loesje kat-
tig tegen je gedaan?”

Juultje hoeft gelukkig geen antwoord te geven. Het is tijd om
naar binnen te gaan. Als ze net in de bank zitten en alle kinderen
nog lawaaiig doen en druk, probeert Loesje het weer goed te
maken. „Ik meende het niet, hoor! Ben je nog boos op me?
't Was maar een grapje.” Dan schiet ze gauw rechtop in de bank.
De meester staat al voor de klas. Verbeeld je dat hij Loesje weer
snapte, terwijl ze zat te praten.

Dan zou het er lelijk voor haar uitzien!

II

Het is erg jammer. Juultje gaat niet graag naar de nieuwe school. Ze is er nu al bijna twee weken en nog vindt ze het niet prettig. Vader en moeder begrijpen er niet veel van.

Vader vraagt: „Is de meester niet aardig?”

Juultje knikt alleen.

Moeder zegt: „De sommen en de taallessjes zijn zeker erg moeilijk.”

Nu schudt Juultje van nee.

Vader en moeder begrijpen er heus niets van.

Vader trekt Juultje op zijn knie.

„Je lijkt nu helemaal niet op mijn Sterretje van vroeger. Toen je zo'n klein peutertje was, straalden je oogjes altijd. En je had van die grote blauwe kijkers. Het waren net twee sterretjes. Nu lijken ze er niet veel meer op. Kun je vader eens niet vertellen wat eraan scheelt?”

Dan kan Juultje zich niet langer goedhouden. Ze slaat stijf haar armen om vaders hals en ze snikt haar verdriet uit. Als ze eindelijk een beetje is bedaard, komt vader stukje voor beetje alles te

weten. „En nou roepen een heleboel kinderen Sterretje tegen me en dat klinkt zo akelig. Héél anders dan als u het tegen me zegt. En ze lachen er ook om en . . . en . . . ik heb ook helemaal geen broertje of zusje om mee te spelen.” Die arme Juultje. De tranen springen alweer in haar ogen.

Moeder is ook de kamer ingekomen. Ze heeft juist het laatste gehoord. Vader en moeder vinden het ook verdrietig dat ze alleen Juultje maar hebben.

Opeens schiet moeder iets te binnen. „Zeg, Juultje, luister eens. Ik was vanmorgen in de bakkerswinkel aan de overkant. 't Is een heel aardige mevrouw daar. We praatten even over van alles en nog wat. Ze hebben het verschrikkelijk druk. Daarom kunnen de

kleintjes haast nooit naar buiten. De bakkersvrouw vroeg of jij eens met het kleinste kindje wilde rijden.”

„Ik, mam?” Juultje heeft meteen haar tranen gedroogd.

„Ja, ja, jij. Ik zei dat ik je nog wel een beetje klein vond. Maar de bakkersvrouw lachte erom. Ze zei: Ik was nog veel jonger toen ik met mijn broertjes en zusjes moest rijden.”

„O mam, wat enig!” Juultje springt dadelijk van vaders knie af. Ze is meteen haar verdriet vergeten. Ze wil zowel naar de overkant hollen om het babytje te halen. Dat kan natuurlijk niet, want het is bijna schooltijd.

„Om vier uur, hoor,” lacht moeder. „Zorg maar dat je op tijd in de klas bent. Verbeeld je eens dat je nu school moest blijven, dan kwam er van rijden niet veel terecht.”

Kijk eens, daar holt Juultje al.

Hijgend komt ze op het schoolplein aan. Ze heeft voor niets zo hard gerend. De schooldeur is nog niet eens open. Juultje kijkt het plein over of ze Rietje soms ziet. Rietje is een aardig meisje. Zij was het, die op de eerste schooldag zei: „Ga maar met ons mee. Heeft Loesje kattig tegen je gedaan?”

Jammer, Juultje ziet haar niet. Helemaal aan het eind van het plein staat een groepje meisjes uit haar klas. Langzaam loopt Juultje er naar toe. In het midden staat Loesje. Ze heeft het grootste woord. Kijk, daar staat Rietje ook. Juultje roept haar niet en toch kijkt Riet opeens om. Ze komt dadelijk naar haar toe. Ze steekt haar arm door die van Juultje.

„Ga je mee?” vraagt ze.

Alle kinderen staan Loesje aan te kijken alsof ze iets heel bijzonders is.

„Ze komt net bij de dokter vandaan.

Wist jij dat ze zieke ogen had? Je kunt er toch niet veel van zien. Overmorgen moet ze naar het ziekenhuis. De dokter hier weet niet wat hij eraan doen moet. Ze hoeft er geloof ik niet te blijven. Het lijkt net of ze het heel fijn vindt, maar daar geloof ik niets van.”

Rietje praat maar. Juultje luistert.

Dan gaan de schooldeuren open. De kinderen stormen naar binnen. Juultje krijgt van Loesje dadelijk het hele verhaal te horen. „’k Vind het helemaal niet erg, hoor. Hoef ik lekker niet naar school. En zo erg pijn doen mijn ogen niet. Moeder is al bij de meester thuis geweest om te zeggen dat ik niet met alles mee kan doen.”

Die Loesje toch. Ze praat aan één stuk door. Juultje weet nooit veel te zeggen. Nu zou ze best willen vertellen dat ze om vier uur met een babytje mag rijden, maar ze krijgt er de kans niet voor. De meester tikt met zijn liniaal op de lessenaar. Ze gaan beginnen.

O, wat duurt die middag Juultje lang. Om vier uur rent ze aan één stuk door naar huis.

„Nou, nou, jij hebt ook hard gelopen. Kind, kind, je hijgt nog,” zegt moeder hoofdschuddend. „Was je bang dat het babytje weg

zou lopen als je vijf minuten later kwam? Zul je heel voorzichtig doen, Juultje? En het kindje niet uit de wagen halen en . . . en . . .?"

Juultje hoort moeder al niet meer, zo'n haast heeft ze om weg te komen.

„Mag ik zo maar naar binnen stappen, moes?" roept ze als ze al bij de buitendeur is.

„Ja, wat dacht je dan?" lacht moeder. „Wil jij dan soms ongevoon de winkel binnengaan?"

Hè, die moes maakt overal een grapje van. 't Is toch eigenlijk wel griezelig om een winkel in te lopen en dan te zeggen dat je komt om met het babytje te rijden.

't Gaat allemaal gelukkig veel makkelijker dan Juultje heeft gedacht. De bakkersvrouw doet net alsof ze Juultje al heel goed kent.

„Zo, daar hebben we Juultje," zegt ze met een zak koek in haar hand, die ze moet afwegen. „Ja, ja, ik krijg een kindermisje." gaat ze lachend verder tegen de mevrouw voor de toonbank. „Juultje, kind, ga maar naar binnen. Ik kom zo bij je. Ja, ja, die deur in. Ziezo, mevrouw, had u nog iets anders willen hebben? Dat is dan samen . . ." Meer hoort Juultje niet. Met een hartje dat gaat van rikketikketik, stapt ze het smalle gangetje in. Ergens achter een deur hoort ze kinderstemmetjes. Zou ze naar binnen durven gaan?

Flink zo, Juultje! Ze grijpt meteen naar de knop en duwt de deur

open. Twee paar vragende kinderoogjes kijken Juultje aan. Het kindje in de box zegt dadelijk: „Ta-ta.” Het meisje op de grond, met een heleboel blokken om zich heen, duikt meteen onder de tafel. Juultje stapt het eerst naar het jongetje in de box. Ze steekt haar hand door de spijlen en zegt: „Daag.” Dan hoort ze een deur in de gang. Meteen staat de bakkersvrouw in de kamer.

„Zo, Juultje,” zegt ze vrolijk. „Nu zal ik eens gauw Janneman aankleden. Ik hoop dat de klanten me even met rust laten. Kijk maar goed, dan kun jij het de volgende keer doen. Hupla, kerel, kom jij eens bij moeder. Ga jij lekker rijden? Maar waar is die andere bengel? Ze zat net nog zoet met haar blokken te spelen.” De bakkersvrouw kijkt verschrikt om zich heen met de kleine Janneman op haar arm.

„Ze is onder de tafel gekropen toen ik de kamer binnenkwam,” zegt Juultje vlug. „Ze is zeker bang voor me.”

„Ja, ze is nogal verlegen, die kleine rakker. Ze wil natuurlijk een spelletje met je spelen.”

Hè, gezellig is het hier met twee van die leuke kindertjes. Juultje geniet.

Een kwartiertje later staat ze op straat met de kleine Janneman in de wagen. De bakkersvrouw heeft niet eens tijd om haar jongetje na te wuiven. Juultjes moeder staat voor het raam. Ze lacht en zwaait. Juultje steekt voorzichtig de straat over. Het kleine kereltje zit met grote ogen Juultje aan te kijken.

„Wat een schatje, he moes?” roept ze hard voor het raam.

„Hij zit met riempjes vast, anders valt hij eruit.”

Moeder komt even naar de deur lopen. Ze maakt gauw nog een paar grapjes met Janneman.

„Zul je heel voorzichtig doen, Juul?” waarschuwt moeder nog eens. „Ik zou maar in de straat blijven of een blokje omgaan.”

„Och nee, mam, dat hoeft helemaal niet van Jantjes moeder. Als ik maar goed uitkijk en niet in een drukke straat ga rijden. Dag, moes, daag!”

Daar loopt Juultje nu, heel gewichtig achter de kinderwagen. Bij de hoek kijkt ze voor het laatst om naar moeder, die nog aan de deur staat. Dan draait ze voorzichtig de wagen een andere straat in. Het is hier lekker stil. Juultje rijdt maar, de ene straat in, de andere uit. In deze buurt woont Loesje, dat heeft Riet haar eens verteld. 't Zou best leuk zijn als Loesje haar zag met het babytje. Misschien heeft zij nog nooit met een kindje gereden. Als ze dan vroeg: „Mag ik ook eens even?”, dan . . . dan . . . Juultje loopt zo te dromen, dat ze niet eens ziet wie er aan de overkant aankomt. Ze schrikt ervan als ze opeens Loesjes stem hoort . . . „Kijk daar eens, een ster achter de kinderwagen! Stèèèrretje!” Juultje krijgt een hoogrode kleur. Ze kijkt recht voor zich uit. In plaats van te wandelen begint ze te hollen. De tranen springen in haar ogen. Juultje weet nog helemaal niet goed de weg in de stad. Ze loopt al verder en verder bij huis vandaan. Ze heeft er niet eens erg in dat ze van een gewone straat op een weg is gekomen. Ze kijkt heel verwonderd als ze plotseling links en rechts

een smal strookje gras ziet, dat een beetje schuin naar beneden loopt. Ze ziet meteen een paar bloempjes staan. Het zijn er maar weinig. Het is ook al najaar. Met één hand aan de wagen plukt ze de madeliefjes af. Ze legt de bloempjes op de wagen en rijdt weer door.

Janneman wil er natuurlijk mee spelen. Eerst ruikt hij eraan. Juultje schiet in de lach. De kleine vent heeft van de bloempjes al gauw genoeg. Met een duimpje in zijn mond zit hij Juultje met grote oogjes aan te kijken. Dan doet Juultje iets, waar ze later verschrikkelijk spijt van heeft. Ze laat de wagen los, klapt in haar handen en geeft hem dan een flink duwtje. Ze is Loesje opeens vergeten.

Janneman schatert van plezier. Juultje doet het nog eens en nog eens, maar dan . . . De wagen rijdt in plaats van recht vooruit

het schuine kantje af. Juultje geeft een gil. Ze probeert hem te grijpen. Ze doet haar ogen dicht en weer open. Daar ligt de wagen met het handvat naar boven in het gras. Nee, niet in het gras, dat is een sloot. Janneman gilt zo hard hij kan. Uit het huisje aan de overkant van de sloot komt een mevrouw naar buiten gerend. Ze vliegt over het bruggetje recht op de wagen af. Ze sjort en trekt en roept: „Help eens!” De kleine vent schreeuwt maar door.

Juultjes tranen beginnen te stromen. Ze staat maar te kijken en ze weet niet wat ze moet doen. Als ze vijf minuten later in het vreemde huisje zit met een glaasje water voor de schrik, is het net of ze droomt. De vriendelijke mevrouw is bezig Jantje helemaal uit te kleden. Hij schreeuwt en spartelt maar. Die mevrouw is zeker wel gewend kindertjes uit te kleden. Ze gaat rustig door. Ze lacht er zelfs een beetje om. Er staat een grote ketel water op het gas om Janneman van top tot teen schoon te boenen. Die lieve schat is er gelukkig goed afgekomen. Verbeeld je . . .!

Toen die mevrouw de wagen uit de sloot had getrokken, lag Janneman in plaats van in de bak in de kap van de wagen. Het was net een klein negerjongetje, zo zwart was hij van de modderspatten. En de wagen! . . . O, vreselijk, als Juultje aan alles terugdenkt, voelt ze zich hoe langer hoe ongelukkiger worden. De aardige mevrouw doet helemaal niet boos tegen haar. Terwijl ze Janneman wast en schone kleertjes aantrekt van haar eigen

jongetje van vroeger, moet Juultje vertellen. Janneman huilt gelukkig niet meer. Nu is Juultje ook een beetje rustiger geworden. Mevrouw zegt dat Juultje ook eens wat vrolijker moet kijken. Er is gelukkig niets ergs gebeurd. „Kijk maar eens naar die kleine vent; hij heeft het grootste plezier. De wagen zal ik straks wel een beetje schoonmaken. Daar kun je zo niet mee terug. Weet je wat! Ik heb in de schuur nog zo'n heel oud karretje staan. Daarin rijden we Janneman naar huis.”

Die mevrouw moet wel een lieve dame zijn.

Dat zegt vader 's avonds ook, als Juultje alles nog eens haarfijn heeft verteld.

„En het jongetje z'n moeder, heeft die niet eens op je gemopperd?”

„Nee, vader,” zegt Juultje heel eerlijk. „Maar ik zal toch nooit zo dom meer doen.”

„Daar zul je voorlopig wel geen kans voor krijgen,” zegt moeder en ze meent wat ze zegt. „Je mag van Jantjes moeder vast niet meer alleen uit rijden gaan.”

„O jawel, hoor.” Nu kan Juultje weer een beetje lachen. „De bakkersvrouw zei: Janneman is een echte wildeman. Hoe drukker je met hem doet, hoe prachtiger hij het vindt. Je moet in het vervolg toch maar een beetje kalmer aan doen. En hoor eens . . . die aardige mevrouw krijgt een taart, omdat ze Janneman helemaal heeft gewassen. Aardig, hè?”

„Die heeft ze wel verdiend,” vindt moeder. „Eigenlijk had jij die

taart moeten geven. Maar aangezien jouw vader geen bakker is, zul je het met een bloemetje moeten doen. Morgen breng jij die mevrouw een mooi boeket bloemen. Afgesproken? Wat een geluk toch dat het met die kleine puk zo goed is afgelopen. Het had ook heel anders kunnen zijn. Ik moet er niet aan denken. Met een diepe rimpel in haar voorhoofd staat moeder van tafel op. Juultje volgt moeders voorbeeld. Ze loopt drie-, viermaal naar de keuken, tot de tafel is afgeruimd. Gelukkig kan Juultje wel wat meer dan alleen domme dingen doen, dat zie je nu maar weer!

III

De volgende dag begint lang niet prettig voor Juultje. Ze begrijpt er niets van. Als ze op de speelplaats komt, stuift er dadelijk een hele troep meisjes haar kant uit. Loesje is er ook bij. Dat ziet en hoort ze dadelijk. Juultjes wangen worden rood van schrik. Hoor! Hoor! Ze weten het hier op school allemaal van gisteren. Dat is Loesjes stem. „Weten jullie het al van Sterretje? Ze heeft zo maar een babytje in de sloot gereden! Erg, hè? Mijn tante heeft het zelf gezien; die woont er vlakbij. Weet je wat ze zei?” Wat Loesjes tante zei, daar hoort Juultje niets van. Ze wordt opeens vreselijk boos op Loesje. Ze loopt regelrecht naar haar toe en dan . . . pats, Juultjes hand komt midden in Loesjes gezicht terecht. Juultje schrikt er zelf van, maar het is gebeurd. Er is opeens een geroep en geschreeuw van belang. Loesje kermt en snikt zó hevig, dat het wel héél erg met haar moet zijn. Die Juultje, ze zou wel door de grond willen zakken van narigheid. Haar wangen zijn zo rood geworden als van een pioenroos. De kinderen joelen en schreeuwen door elkaar.

En 't wordt allemaal nog veel erger. De meester komt er natuur-

lijk ook aan te pas. Met grote stappen loopt hij op het rumoerige troepje af. O, wat kijkt die meester streng. Hij hoeft niets te vragen. De kinderen wijzen en roepen door elkaar. De meester wenkt met zijn vinger. Loesje en Juultje moeten mee naar binnen. De tranen springen in Juultjes ogen. Met haar hoofd gebogen loopt ze achter de meester aan. Haar hartje bonkt met wilde slagen. Naar Loesje durft ze niet te kijken.

Als ze de schoolgang inkomen, is het opeens heel stil. Juultje hoort haar eigen voetstappen en die van de meester en Loesje vreemd klinken in de lege gang. Daar is de klas al. De meester zwaait de deur open. Juultje en Loesje moeten eerst binnengaan. Vanzelf lopen ze naar hun eigen plaats. Daar zitten ze nu. De meester gaat op de bank ervoor zitten met zijn voeten, op de zitting. Dat ziet Juultje nog net.

„Zo, twee vriendinnen en dan samen ruzie maken. 't Is wat moois.”

„We zijn geen vriendinnen,” durft Loesje zo maar brutaal te zeggen.

„O nee?” vraagt de meester heel verbaasd. „Ik dacht dat alle meisjes van de klas met elkaar vriendinnen waren; dat hoort tenminste zo.”

„Maar zij heeft mij een heel harde klap gegeven,” zegt Loesje, „en nu heb ik wàt een erge hoofdpijn.” Ze veegt met een hand langs haar voorhoofd en probeert heus weer een beetje te gaan huilen.

Juultje durft niets te zeggen. Ze schrikt, nu Loesje zegt dat ze hoofdpijn heeft. En dan met zieke ogen. O, misschien . . .!

Opeens valt Juultjes hoofd voorover op de bank. Ze snikt het uit van narigheid.

„Kom, kom,” sust de meester. „Nu heb ik van Loesje wat gehoord, maar Juultje heeft nog niets gezegd. Heb jij niets te vertellen? Droog je tranen eens. Wil je mijn zakdoek soms gebruiken? Hij is helemaal schoon, hoor.”

Hè, gelukkig, het is net of alles opeens niet zo erg meer is. De meester maakt zelfs een grapje. Voorzichtig tilt Juultje haar hoofd op.

„Zij . . . zij . . . plaagt me altijd, dat ik . . . ik . . .” Juultje slikt opeens de rest van de zin in. Nu komt de meester het ook te

weten van Janneman. De tranen kriebelen weer achter Juultjes ogen.

„Nou, ik wacht,” zegt de meester en hij kijkt op zijn horloge. „Je moet voortmaken, want over een paar minuten komen de kinderen binnen.”

Dan opeens voelt Juultje zich heel flink worden. Ze vertelt alles . . . alles. Van 't geplaag van Loesje met Sterretje en het allerergste van gisteren.

„Ze zei . . . ze zei dat ik Janneman in de sloot had gereden en het was toch per ongeluk.”

„Ja en toen gaf ze mij een harde klap en nou heb ik . . .”

„Ja, ja, dat weten we al,” zegt de meester kort. „Maar 't zal heus wel meevallen.” Hij strijkt eens met een hand door zijn haar.

„Wat moet ik nu met twee van die domme kinderen beginnen?” vraagt hij dan zuchtend. „Ik vind eigenlijk dat jullie allebei schuld hebben.” De meester wijst op Loesje. „Jij gaf Juultje een klap met je mond en Juultje gaf jou een klap met haar hand . . .”

„Ik heb haar geen klap gegeven,” stuift Loesje op.

„Nee,” zegt de meester glimlachend. „Zo bedoel ik het niet. Wist je niet dat als iemand lelijke dingen tegen je zegt zo iets soms nog veel meer pijn doet dan een harde klap in je gezicht?”

Nu kijkt Loesje toch sip voor zich.

„Laten we er verder maar niet over praten,” zegt de meester dan.

„Loesje probeert niet meer te plagen en Juultje houdt haar handen thuis. Afgesproken?”

Juist als de meester dat heeft gezegd, is de school plotseling vol lawaai. De kinderen stormen allemaal naar hun eigen klas toe. Ook het lokaal van Juultje en Loesje vliegt open. Met veel geschreeuw rennen de jongens en meisjes naar hun plaatsen. Als de meester even zijn stem laat horen, is het uit met het rumoer. Maar over Juultjes en Loesjes bank hangen wel drie, vier meisjes. Ze zijn zo vreselijk benieuwd. „Wat zei hij? Hebben jullie straf?” fluisteren ze met één oog naar de meester.

De nieuwsgierige aagjes worden geen sikkepitje wijzer. Die twee halen hun schouders eens op. Meteen tikt de meester met zijn liniaal op de lessenaar. Het is vast al heel laat.

De school is begonnen.

IV

De dagen die komen zijn lang niet prettig voor Juultje. De dag na het gekibbel is Loesje niet op school. Dat is heel gewoon. Loesje moet immers met haar moeder naar de ogendokter in het ziekenhuis! Maar de dag daarop is Loesje er nog niet. Juultje ziet dadelijk als ze het schoolplein op komt dat er iets bijzonders is. Lineke van 't Hof staat midden tussen een groepje meisjes en ze heeft het hoogste woord. Juultje schrikt als ze Loesjes naam hoort noemen. Lineke kijkt zo ernstig, dat er vast wel iets heel ergs aan de hand moet zijn.

„Ja, nu is ze blind,” zegt Lineke. „Allebei haar ogen zijn dichtgeplakt met pleisters. Het is zo'n eng gezicht. Ik ben vanmorgen al bij haar geweest.”

Arme Juultje . . .

Ze weet niet waar ze het zoeken moet van narigheid. Loesje blind, dat kan toch niet. Eergisteren was ze nog op school en . . . zij heeft Loesje een klap gegeven en toen had Loesje hoofdpijn. Het is misschien wel allemaal haar schuld dat Loesje nu blind is.

Juultje wil niet langer het verhaal van Lineke aanhoren. Met een ruk draait ze zich om. Gelukkig staat plotseling Rietje naast haar.

„'t Is toch wel erg zielig voor Loesje, al plaagt ze jou altijd,” zegt ze zacht.

Juultje kijkt Rietje met grote verschrikte ogen aan.

„Is . . . is het dan niet mijn schuld? Ik heb haar toch een klap gegeven en toen en toen . . .” Juultje snikt het opeens uit. Andere kinderen kijken haar aan. Rietje slaat haar arm om Juultjes schouder.

„Het is jouw schuld niet, hoor. Hoe kom je erbij? Loesje moest toch voor haar ogen naar het ziekenhuis! En nu mag ze wel vier weken helemaal niet zien. Dàt is toch erg, hè?” Rietje knijpt meteen even stijf haar ogen dicht. Ze ziet de steen niet, die vlak voor haar voeten ligt. Als Juultje haar niet gauw had beetgepakt, waren ze vast allebei gevallen. Nu moeten ze toch heus een beetje lachen, of ze willen of niet. Juultje droogt vlug haar tranen. Maar onder schooltijd moet ze toch steeds aan Loesje denken. 't Is vreemd alleen in de bank te zitten. Maar het is ook wel een beetje prettig, vindt Juultje.

Hè, dat is lelijk. Juultje schrikt van zichzelf. Nu zit Loesje thuis en ze kan geen steek zien.

O wee, Juultje krijgt een leesbeurt. De meester heeft zeker gezien dat ze aan andere dingen zat te denken. Ze krijgt een hoofd als een rooie biet. Ze kijkt naar links ze kijkt naar rechts, maar nie-

mand kan haar helpen. Het loopt gelukkig nog goed af – alleen een standje. Nu gaat ze toch goed meelesen. Verbeeld je dat ze weer een beurt kreeg en ze wist het niet! Dan zou het vast en zeker schoolblijven worden, geloof dat maar.

V

Het is helemaal nog geen winterweer en toch is het over een paar weken al Kerstmis. Op school leren de kinderen mooie kerstliederen. Juultje houdt erg van zingen, maar deze morgen hoor je haar haast niet.

Als ze uit school komt en ze aan het eten zijn, zegt vader opeens: „Scheelt er iets aan, Sterretje? Je eet niet en ik heb je stem haast nog niet gehoord.”

Och heden, wat is dat opeens?

Vader kijkt moeder aan en moeder vader. Juultje bonst plotseling haar hoofd naast haar bordje op tafel neer.

„Ik wil niet dat u nog langer Sterretje tegen me zegt . . . Het is héél, héél gek. En ik ga vanmiddag ook niet naar Loesje toe. Ik doe het niet!”

„Wat zullen we nu hebben?” vraagt vader verbaasd. „Mag ik geen Sterretje meer tegen jou zeggen en heb je het over Loesje? Wat heeft die ermee te maken?”

„Och,” zegt moeder, „dat is een heel verhaal. Je weet toch wel van Loesje en dat ze haar altijd plaagde met Sterretje?”

„O ja. Nu weet ik het weer.”

Die vader toch . . . Hij moet ook altijd aan zoveel dingen denken, dat hij wel eens iets vergeet.

Moeder zegt: „We hadden afgesproken dat Juultje eens bij haar schoolkameraadje zou gaan kijken. Die twee mogen toch niet boos op elkaar blijven? Ik heb al een zak sinaasappelen voor Loesje in huis. Verbeeld je eens, Juultje, dat jij weken achter elkaar niets en helemaal niet zou kunnen zien . . ., dan zou je ook blij zijn als er eens iemand kwam. Kom, droog je tranen nu maar en eet je boterham op.”

Juultje weet niet beter te doen dan toch haar bordje leeg te eten. Af en toe snikt ze nog na en veegt ze wild langs haar ogen.

Om vier uur stapt ze met de zak met sinaasappelen stijf tegen haar kloppend hart gedrukt naar Loesje toe. Hoe dichter ze bij Loesjes huis komt, des te langzamer gaat ze lopen. Als Loesje haar weer eens plaagt! . . . Die arme Juultje. De moed zakt helemaal tot in haar tenen. Ze kan best tegen moeder zeggen dat ze bij Loesje is geweest. Moeder merkt er niets van. Ze loopt gewoon een paar straten om. Ze gaat een beetje winkels kijken. Maar de zak met sinaasappelen dan? Waar moet ze daarmee naar toe? Ja, ja, die sinaasappelen, daar zit Juultje lelijk mee. Of komt het misschien door Juultjes hartje, waar zo'n dringend fluisterend stemmetje voortdurend waarschuwt: „Juultje toch! Wil jij een bedriegster zijn? Juultje! Juultje!”

Het geeft allemaal niets of ze hard gaat lopen . . . het stemmetje gaat mee.

Juultje kijkt omhoog naar de blauwe lucht en de witte wolken. Het stemmetje fluistert nu iets anders. Waar komt dat opeens vandaan?

Hoger dan de blauwe luchten
en de sterretjes van goud,
woont de Vader in de Hemel,
die van alle kinderen houdt.

Hè, Juultje schrikt ervan. Hoe komt ze zo plotseling aan dit versje? Ze heeft er in tijden niet aan gedacht.

Weer komen dezelfde regels terug . . .

Juultje holt niet meer. Ze staat stil en kijkt naar omhoog. De Here God houdt ook veel van haar. En vader en moeder eveneens. Wil ze nu de Here God en vader en moeder gaan bedriegen?

Juultje klemt de zak met sinaasappelen nog dichter tegen zich aan. Op een holletje gaat ze er weer vandoor. Ze loopt nu regelrecht naar het huis van Loesje. Ze hoeft niet eens te zoeken. Ze weet het van Riet. Het huis staat op een hoek.

Het laatste eindje loopt ze wat langzamer. Ze krijgt pijn in haar zij. Nog één hoek om, dan is ze er. Het tuinhekje piept als Juultje het voorzichtig openduwet. De steentjes knerpen onder haar voeten als ze het kiezelpadje afloopt.

Juultjes hartje klopt bonkebonkebonk.

Nu kan ze niet meer terug.

Ze heeft haar vinger al op de bel.

Het lijkt wel of Loesjes moeder achter de deur heeft gestaan, zo vlug doet ze open. Juultje hoeft niet eens te zeggen wat ze komt doen.

„Jij bent zeker een vriendinnetje van school!” zegt Loesjes moeder vriendelijk. „Kom maar binnen, hoor! Loesje zal het gezellig vinden. Kijk me eens goed aan. Ik ken je toch niet. Hoe heet je?”

„Juultje van Buuren,” zegt ze zacht. „Ik woon hier nog niet zo lang.”

„Ja, ja, dat dacht ik wel.” Al pratend doet Loesjes moeder een deur open. „Nu, Loes, jouw middag is weer goed. Een vriendinnetje van school,” zegt ze opgewekt. „Kom maar binnen, Juultje.” Verlegen stapt Juultje verder de kamer in. Onafgebroken kijkt ze naar de hoek bij het raam, waar Loesje zit. Een witte Loesje . . . met veel verband en pleisters.

„Daag,” zegt Juultje het eerst met schorre stem. Ze pakt Loesjes hand, die op de stoelleuning ligt. „Ik heb wat voor je meegebracht: sinaasappelen. Hoe is het met je?”

„Juultje,” zegt Loesje en het lijkt wel of haar stem ook schorrig klinkt. „Kom jij . . . jij bij mij kijken?”

„Ja,” zegt Juultje vlug er overheen. „Doen je ogen erg pijn?”

„Een beetje wel. De dagen duren zo lang. Hoe is het op school? Zit je nog alleen? Of heb je een ander naast je gekregen?”

Die Loesje! Ze vraagt en zegt zoveel tegelijk, dat Juultje niet weet waarop ze het eerst antwoord moet geven.

Loesjes moeder is stilletjes de kamer uitgeglipt. Ze laat die twee maar even samen. Ze hebben elkaar zoveel te vertellen.

Zijn dit dezelfde Juultje en Loesje van een paar weken geleden?

Als Juultje hijgend van het harde lopen weer bij moeder in de kamer staat, struikelt ze over haar eigen woorden.

„O mam, hoort u eens . . . Loesje was zo aardig! Ze vroeg of ik gauw weer terugkwam. En ze wil altijd een vriendinnetje van me zijn. Hoe vindt u dat?”

Juultjes moeder is natuurlijk heel blij voor haar dochttertje. En Juultje zelf niet minder.

VI

De volgende dagen is het net alsof Juultje een heel ander meisje is geworden. Ze gaat graag naar school, maar ze vindt het nog prettiger om naar Loesje te gaan. Deze middag hoeft Juultje niet naar school. Het is kerstvakantie. Morgen is het eerste kerstdag. Juultje loopt te piekeren en te peinzen wat ze nu eens als kerstverrassing voor Loesje mee zal nemen. Eerst heeft ze gedacht aan rode tulpjes, maar daar ziet Loesje toch niets van. Wat dan? Gelukkig is het nog geen morgen.

Met een huppelpasje loopt Juultje een uurtje later naar Loesje toe.

Juultje kan haar mond niet houden over de verrassing van morgen. „Ik weet heus niets te bedenken,” zucht ze. „Weet je zelf niets? Toe, zegt het eens.”

Maar dan zegt Loesje iets, waardoor Juultje een vuurrode kleur krijgt van blijdschap.

„Hoor eens, Juul, je hoeft nooit, nooit iets voor me mee te brengen, want jij bent zelf een verrassing. Ik word altijd meteen zo blij als jij er bent. Het lijkt net of alles opeens heel anders wordt

als jij de kamer binnenstapt. Wat praat ik gek, hè? Weet je hoe dat komt? Moeder zegt dat ik, nu ik niet zien kan, over alles goed na kan denken. Daar heb ik anders geen tijd voor. Raar, hè? Ik begrijp nòg niet waarom ik je eerst zo geplaagd heb. Ik heb er zo'n spijt van, maar je bent er gelukkig al lang niet meer boos om, hè? Zeg, Juul, ik zal je nog wat vertellen. Maar je moet me niet uitlachen, hoor! Toe, zeg eens wat. Je laat mij aldoor praten."

„Waarom zou ik je uitlachen? Nee, hoor, dat doe ik vast niet,” zegt Juultje ernstig.

„Zeg, Juul, ik vind Sterretje voor jou nu echt een mooie naam. Weet je waarom?”

Loesje kan niet zien dat Juultjes wangen nog roder zijn geworden. Toch durft ze niet zo heel goed verder te vertellen. Ze wacht wel één minuut voor ze weer wat zegt.

„Sterretjes geven toch licht? En jij maakt het in de kamer licht.” Hè, nu is Loesje toch echt een beetje verlegen over wat ze heeft gezegd. Ze is heus nog bang dat Juultje haar zal uitlachen.

Maar nee, hoor, in plaats van te lachen zegt Juultje: „Ik vind jou toch echt héél aardig. Wat fijn, hè, dat we nu vriendinnen zijn!”

Die avond, als moeder Juultje nog eens lekker komt instoppen, vertelt ze alles.

„Dat vind ik heel aardig bedacht van Loesje,” zegt moeder dan.

„Wat fijn, kind, dat jij Loesje zo blij kunt maken. En weet je

wat nog veel heerlijker is. Er is Iemand, die niet alleen Loesje, maar alle mensen en alle kinderen, die hem liefhebben, blij en gelukkig wil maken. Je weet toch wel Wie ik bedoel?"

In het donker knikt Juultje, met haar hoofd tegen moeders schouder aan.

„Als de Here Jezus in je hartje komt wonen, word je héél blij en gelukkig. Vertel dat morgen ook maar aan Loesje. Dan is ze niet alleen blij als jij bij haar bent, maar dan kan ze altijd gelukkig wezen. Morgen is het fijn Kerstfeest, Juul; Het feest van het Kindje in de kribbe, dat arm is geworden om ons rijk te maken. Denk daar nog maar eens over. Duik er nu lekker onder, m'n Sterretje! Welterusten, mijn kind."

Nog eenmaal trekt Juultje moeder naar zich toe en ze fluistert in moeders oor: „Ik vind Sterretje de aller-, allermooiste naam van de hele wereld. Altijd wil ik nu Sterretje blijven heten. Vindt u dat goed?"

Moeder lacht maar eens.

Op haar tenen gaat ze naar beneden.

En buiten pinkelen de sterretjes aan de heldere hemel. Tien-, twintig-, veertig-, honderd-, duizend. Ze schitteren en knipogen door de kier van het gordijn . . . Welterusten, Juultje, welterusten, S t e r r e t j e. Welterusten . . . !